

AKATALPA

Ağustos 2004

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 56

EDEBİYATIN SEFALETİ!

Ramis DARA

Günümüz edebiyat şiir dergilerinde şiir ya şiir görünümlü sözde-metinler yayımlayan şair ve *sairlerin* en az yüzde 90'ı dili kullanamayan kişilerden oluşuyor. Günümüz edebiyatının sefaleti, hayat karşısındaki etkisizliği, medya karşısındaki komikliği ve kompleksi buradan kaynaklanıyor.

Özne yüklem uyumunu sağlayamayanların, ayrı ve birlikte yazılması gereken “de”leri, “ki”leri bilmeyenlerin, uzunca cümlelerde kıvam tutturamayanların, birbirini izleyen üç akıcı cümle kuramayanların bir düşünceyi, önermeyi sağ salim ortaya koyamayanların sayısı o kadar fazla ki, bu konularda sorunu olmayanlar inanılmaz azınlıkta kalıyor.

Bu ezici çoğunluk da genellikle kendisini şair olarak konumlandığı için yazıyı, *düzyazı* diye küçümsemeye, yaptığı yanlışları önemsemez bir tutum takınmaya çalışıyor.

Bu dil malulü kitlenin yarısı hatası görünmesin diye yazı yazmıyor. Uyanık, *safsair* olarak kalıyor!

Bir kısmı yaptığı yanlışları “tashih” yanlış sayıp, dili bilen, cümle kurmayı bilen (okur yazar herkesin cümle kurmayı bilmesi gerekir, tamam ama, bu bizim yaşadığımız Türkiye’de ve Türkçede hiç olmadı, biz yaşarken olma şansı da yok görünüyor, dileriz gelecekte olur!) kişilerin düzeltmesine razı oluyor.

Bir kısmı da bozuk dilli anlatımı anarşizmle, nihilizmle, hatta ‘chaotisme’le soslayıp saklamaya çalışıyor!

Oranı bir kez daha söylüyorum: Tam yüzde 90-noksan!

Zavallı yüzde 10: Bir açıdan şanslı sayılırsalar da, bir kısmı bu şansla yetiniyor ya da zaten bütün yeteneği bu; bir kısmı da şansını yaratıcı yeteneğiyle taçlandırıyor. Oran böylece yüzde 2-3’e düşüyor!

Zavallı yüzde 2-3! Bir taraftan yüzde 90-98’in gizli açık kinine maruz kalıyorlar. Bir taraftan yüzde 90-98’in ağırlıksızlığının bedelini ödüyorlar: Hayata, okura ve medyaya!

Medya çok haklı: Çünkü onların sunumlarında dil yanlışları edebiyatın arka bahçesindekiler kadar olmuyor; çünkü orada dili bilmeyenlerin metinleri mutlaka bir redaksiyondan geçiyor, bu sebeple sairlere göre anlatımları daha az yanlış içeriyor.

Medyanın yazdığı her şey okunabiliyor, okunuyor, görmüyor musunuz! Hiç değilse okunmuş muamelesine uğruyor.

İhsan ÜREN

MÜREKKEP

Kurşun oksidin kurumundan,
kurum kurum dökülür hatlar,
Kûfi bir yazı olur yazlar;
çalar meyler, dökülür sazlar...
Eylerse göz, güzel eyler;
meler mi, kuzu gözler?

Kurumdan ibaret mi mürekkep?
Oysa mürekkepten ibaret değil zihniyet!

Nasıl bir bütündür mürekkep?
parça bütün mü?
farz-ı muhal mi?

Kullandıkça bazı sözcükler tatlanır;
kat kat katlanır anlam,
soyutluk biter, somutluk
olur uzun bir mutluluk.

İçinde ne olduğu önemli değil. Hiçbir edebiyat şiir damarı, lifi, dokusu içermese de, derinlik bulunmasa da böyle algılanıyor. Gerçek şiir, edebiyat, gün gün görünmez olurken (edebiyat-şiir dünyasında yüzde 2-3 olanlar, medya yazarları da eklenince zaten binde 1’e düşüyorlar!) ortalığı medyanın dili; romanları, öyküleri, şiirleri, denemeleri kaplıyor.

Böyle bir durumda şairler ve yazarlar için kitaplara ve dergilere yeni adlar bulmak gerekiyor!

Uğur Bilmiş, Ramis Dara, Melih Elal, Osman Serhat Erkekli, Emre Gümüüşdoğan, Metin Güven, Hilmi Haşal, Ayşegül İzmirli, Salih Mercanoğlu, Ali Özçelebi, Yasin Uzun, Serdar Ünver, İhsan Üren, Sadık Yaşar, Halide Yıldırım, Pelin Yılmaz.

‘ANSAN SANAT’TAN ‘MORCA’YA BİR SANAT SERÜVENİ

Melih ELAL

1992 yılında Antalya’da yaşayan sanatçılar ve sanata gönül verenlerden Osman Nuri Boyacı, Gönül Ertükel, Tuncay Neyişçi, Tecelli Sırma, Abdullah Şanal, Hasan Şişli, Saffet Uysal ve Yunus Yaşar Antalya Sanatçılar Birliği’ni kurarlar. Amaçları bir sanat ortamı yaratmak, yaratılan bu ortamda sanatın tüm güzelliklerini yaşamaktır. Doğaldır ki bu güzellikler sanatsal üretimi de ateşleyecek, böylece Antalya’da bu alanda bir devinim ortaya çıkacaktır. Bu bir noktada gerçekleşir de... 1994 Eylül’üne gelindiğinde Antalya Sanatçılar Birliği, *Ansan Sanat* adıyla 21 x 29,5 cm boyutlarında kuşe kâğıda basılan 16 sayfalık bir dergi çıkarmaya başlarlar. Kapakta fotoğraf sanatçısı Timurtaş Onan’ın bir fotoğrafı bulunmakta, fotoğrafın altında da derginin adı yer almaktadır. Sol kenardaysa aşağıdan yukarıya doğru “çağdaş, demokratik, Atatürkçü, çevreci ilkelerde birliktelik” ibaresi bulunmaktadır.

Necati Koç’un kaleme aldığı sunuş yazısında “Ansan, Sanatçılar Birliği değişik sanat mozaiklerinin birlikteliğinden oluşmaktadır. Ortak bir politikası var: Sanat” der. Dört sayı yayımlanan *Ansan Sanat*, gerçekten de şiirden öyküye, resimden yontuya, fotoğraftan tiyatroya sanatın her alanına yer veren, iki ayda bir sanat haberlerini kısa yorumlarla aktaran, bir sanat bülteni özelliği taşır. Zaten sunuş yazısının devamında çıkış gerekçelerinde açıkça olmasa da bu özellikleri okura şöyle aktarılır: “Antalya Sanatçılar Birliği, bütün imkânları ile yöremizde sanatsal etkinliklere yön vermeye çalışan bir kuruluştur. İnsana, doğaya, yaşama sevgi, sanatla bütünleşirse anlam kazanır diyoruz. Sanatçı toplumun neferidir, özveriyle her şeyi toplumu için insanlık için yapar. Antalya Sanatçılar Birliği’nin üyeleri olarak görevimiz, Antalya’nın sanatsal gücünü Türkiye çapında duyurmaktır. Dergimiz, sesimiz olacaktır”. Evet, duyurmak.

Ansan Sanat’ın sahipliğini Ansan adına Necati Koç, Yayın Yönetmenliğini Abdullah Şanal (1. sayı), Gürsel Kaya (2-4. sayılar), Yazı İşleri Müdürlüğü’nü Abdullah Şanal (1. sayı), Muhittin Selamet (2-4. sayılar) üstlenir. Dergi üçüncü sayıda boyutunu 20 x 28 cm olarak değiştirir. Kapakta derginin adı üstten verilmeye başlar. Her sayının kapağında bir sanatçının yapıtına yer verilir ve bu özellik *Morca*’da da sürdürülür.

Ansan Sanat, Mart-Nisan 1995’te dördüncü sayısını yayımlar, sonra uzunca bir süre çıkmaz. 1995 Kasım’ına gelindiğinde Turgay Değirmenci’nin sahipliği ve yazı işleri müdürlüğünde beşinci sayıdan başlayarak *Morca* adıyla aylık olarak yayımlanmaya başlar. Boyutu bir kez daha değişir. Artık 16,5 x 24 cm boyutlarında ve 26 sayfadır. Dergi adını Torosların bir bitkisinden alır: *Morca*.

Beşinci sayının, Merhaba adlı imzasız yazısında, ad değişikliği ve yayın ilkeleri sanat çevresine şöyle duyurulur: “Antalya Sanatçılar Derneği’nin yayın organı olarak çıkan ve dördüncü sayısına ulaşan *Ansan Sanat*, bundan böyle *Morca* adıyla yayımını sürdürecektir. (...) Sanatın yaşamla ilişkisini kurabilmek için, Akdeniz’in yakamozuyla Torosların mahtıbar çiçeğini kucaklaştırmak gerek. Kaleiçi sokaklarının hüznü, Çubukbeli yollarının

çetinliği ve pamuk ovalarının sıcaklığı harmanlaşırsa, martıların da kimi zaman yaptığı gibi, dağların ardına doğru havalanmak... Tarihi eser ve doğa zenginliğimize bir de ‘kültür’ halkasını eklemeyi önemli bir olgu sayarken, doğayı katletmenin de en az insan katletmek kadar ilkel ve acı bir davranış olduğu bilincindeyiz. Torosların tepesindeki kuru bir ağacı bile korumayı görev sayıyoruz. *Morca*’nın antenleri, bu alanda da sürekli duyarlı olacaktır. İşte bu anlayışla *Morca*’dan Merhaba!”

Bu ad değişimiyle birlikte dergiye bir edebiyat tadı da gelir. *Morca*’nın sayfalarında Sina Akyol, Yılmaz Arslan, Bedrettin Aykın, Veysel Çolak, Metin Demirtaş, Özgen Seçkin, Çiğdem Sezer, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Ahmet Uysal, Can Yücel gibi imzalar görünmeye başlar. 6. sayıda Duran Yılmaz’ın ölümü üzerine, onunla ilgili yazıların toplandığı “*Morca* Özel Bölüm” adıyla bir bölüm açılır. 26 sayı sürecek serüvende bir daha böyle bir özel bölüme rastlanmaz. 7. sayıdan başlayarak son sayfada çeviri şiirler yayımlanmaya başlanır. Walt Witman, Hermann Hesse, Ezra Pound, Dylan Thomas, Paul Verlaine gibi dünyanın önde gelen şairlerinden çeviri şiirler yayımlanır.

Morca 11. sayıya kadar düzenli olarak her ay yayımlanır. 12. sayıysa beş ay gecikmeyle, 1996 Mayıs’ında çıkar. Derginin sahibi Ansan adına yeni başkan Osman Polat (12-26. sayılar)’tır. Yazı İşleri Müdürü’yse Cemil Köksal (12-20. sayılar), Zekeriya Ekinci (21-23, 25-26. sayılar), Cahit Çakıl (25-26. sayılar) üstlenir.

Dergi yaşamında bir kez aksaklık başladı mı, o bulaşıcı hastalık gibi sürer gider. *Morca*’nın 13. sayısı bir ay, 17. sayısı yine bir ay, 24. sayısı iki ay, 25. sayısı iki ay gecikmeyle yayımlanır. Bu gecikmeler sonunu da hazırlar ve 26. sayıdan sonra bir daha yayımlanamaz.

14. sayıda bir atılım yapılmaya çalışıldığı gözlemlenir. İçerik önceki sayılara oranla daha zengindir. Ama bu sürdürülemez. *Morca*, yerel özellikler taşıyan bir dergi olarak kalır. Derginin söz edilmesi gereken bence tek özelliği beşinci sayıda başlatılıp dokuzuncu sayıda son bulan şiirle resmi, çizgiyi buluşturma girişimidir. Salih Mercanoğlu beşinci sayıda Çizi-Resim adıyla A. Turan Kul’un şiirini resimler. Mercanoğlu altıncı sayıda bu adı Çizi-şiir olarak değiştirir ve Metin Demirtaş’ın (6. sayı), Sultan Altan Abut’un (7. sayı), Zekeriya Ekinci’nin (8. sayı) şiirlerini çizgiye dönüştürür. Dokuzuncu sayıda Mercanoğlu, Mesut Ilgaz’la birlikte Ali Özenç Çağlar’ın şiirini çizgileriyle destekler. Bu çalışma çizgi ile şiiri buluşturmanın dışında kolektif çalışmayı da özendirmediği açınsında önemlidir. Ne yazık ki sürdürülemez.

Ansan Sanat’ın kapak resimleri 3 ile 18. sayılar arasında siyah beyazdır. 19. sayı ile son sayı olan 26. sayı arasında ise kapak resimleri yeniden renklenir.

Eylül 1994’te *Ansan Sanat* adıyla “dağların ardına doğru” havalanan, Kasım 1995’te tüy değiştirerek *Morca* adını alan Torosların ankası, Haziran 1998’de 26. sayıda yere konmak zorunda kalır. Böylece sanatın tümünü kapsama adına yola çıkan, hedefi büyük ama sayfaları sınırlı olan bu dergi, işlevin tam olarak yerine getiremeden son bulur.

Serdar ÜNVER

BULDUK AMA...

- *Bunu bulduk! Ötesi*
belki çokça azlara
neler demez olurdu!
Bunu bulduk! Kimseler
benim diye bilmesin!
- *Bunu bulduk! Sırada*
daha neler, çok belli!
- *Bulduk ama! Bize de*
değer olsun *bunsa bu!*
- (*Bunu bulduk! Nasılsa*
Sınar bizi zamanla!)

Osman Serhat ERKEKLİ

BİR EVDE ATEŞ OLMALI

Bir evde ateş olmalı
Eski evlerdeki taş ocak çıplak ateş
Paranın satın alamayacağı bir ateş
Ve alev olmalı kadın
Erkek bir su gibi akmalı
Ne diyordu o kadın
Ekmek kokmalı o ev
Bir kadın zamanla tanınmalı
Hemen başlasa da hemen bitmemeli
Önce kutsal bir şeye bakar gibi
Ama sonra hayranlıkla bakılmalı kadına
Biraz yasak suç falan de
Bir evde çocuk sesleri
Dahası onlar büyümeli de
Biz ufalmalıyız gitgide
Çocuklar bizi mıncıklamalı
Amin demeli seviştikten sonra, amin
Ve her sabah yeniden doğmalı
Tanrının çocuğu olmalı biraz
Ve tanrı bizim çocuğumuz
Haydi yatağımıza siz de gelin
Ama en önemlisi
Ki artık unutuluyor dünyada
Bir evde ateş olmalı

Metin GÜVEN

BONCUK GÖZLÜ TOPAL AT

Hiçbir söz erken değildir
Sesler, ezgiler
Kaybolmazlar

Hayatın tanığıdır
Karlı geceler.
Yoksulluk,
Uzun ömürlü bir ışık
Belki
Görmeyen göze ait

Güneş yapraklarını aralıyor
Kanserin
Çırpınan, hasta bir gırtlak gibi
Tükeniyor sonra

Yine de
Söylenecek her şey

Şımarık çocuklara benzeyen
Tarih yok artık
Yok
İstencin adımlarını çiğneyen
Boncuk gözlü topal at.

Salih MERCANOĞLU

KAPI

aşkın ömrünü uzatan nedir
suyun önünü açan
bir bebeği yürüten, ayakta tutan
düşmüşü kaldıran nedir

hor görülmüş kanun* mu?

çalınmış bir tablonun
yerindeki boşluğa bakar gibi
bakıyorum soruya

çocukların allah'ına inanıyorum
ağlarken gözlerinden dökülüyor dua
gülerken açılıyor cennetin kapısı

inanıyorum
sadece onların cevap olduğuna

*Shlley

AKATALPA'LİK

Ali ÖZÇELEBİ

“gelip kaldığım nere, kalıp gördüğüm yitimlerce”
Hilmi Haşal

Apt-Belair, 29 Mayıs 2004

Dün gece saat 00.02’de durdurdum arabanın motorunu. Anayoldan eve ara yolu, arkada kalan park yerinden aşağı eve kadar keçi yolunu, belime gelir otlar bürümüş. Ev yine perişan, toz ve örümcek kaplamış her yanı. İçerde de, dışarıda da doğayla başa çıkamıyoruz. Yazın kazandıklarımızı, iki baharda alıyor elimizden. Sarmaşıklar, ille de katırtırlarını... Yenileceğimi bile bile her yaz savaş açıyorum, açıyoruz Odile’le; biraz geri püskürüyor, pusuya yatıyorlar.

İçecek suyumuz da yoktu; ana vanadan kesmiştik giderken borularda su donmasın diye. Neyse elektrik vardı! Suyu açmaya gittim, arabayla. Cılız el feneri, paslı İngiliz anahtarı. Orada da doğa karşıma çıktı: çukurdaki vanaları yeni otlar, eski yapraklar saklamış. Az ötede çöp bidonu devrilmiş. Üç köpek kafa kafaya vermiş... Yoksa üç başlı Kerberos mu? Gözcü mü karanlığın kapısında? Sazım yok, Orfeus hiç değilim! Korktum; ne yalan söyleyeyim, tanımadığım itlerden hep korkmuşumdur. Bu yaşta cehennemden çıkaracak sevgilim yok ya! Eve döndüm. Bir şişenin dibindeki suya, borularda kalmıştı kattım, ama içmeye varmadı ağızımız. Şarapla yedik peynir ekmeğimizi.

Şömineyi yaktığımı, perdesini indirmeyi unuttuğum için içeriye duman dolduğunu, yatağın nemli olduğunu, çoğu zaman olduğu gibi, “Kentteki stüdyoda mı kalsaydık?” dediğimi, Odile’e bir şey yüzünden kızdığımı söylemeyi unuttum. Sabah ola hayrola!

Erken oldu sabah. Şakıyan bülbüller beni dışarı çağırdı. Şömineyi yaktığım, bilgisayar açtığım gibi bırakıp, not defterimle kalemimi kapıp evin önündeki düzlükte, güneşin en erken ereceği yere koyduğum boyası ordan burdan kavlamış bahçe koltuğuna oturdum. Ev dediğime bakmayın, çoban barınağından dönme, taş gibi taş bir yapı; ama her yanı dökülüyor, ne yapsın üç yüz yaşında.

Aydınlık bir gün. Soğuk değil. Güneş dostça davranıyor; “Sen şu serin, temiz havayı biraz çek ciğerlerine, ben az sonra aşırı ışınlarımı evin üzerinden...” diyor. “Nerde bu bülbüller, sen yukardan görüyorsundur, diye soruyorum. “Kulaklarınla bak!” diyor. Kulak kesiliyorum. Karşımda on metre ilerideki ağaçta iki, sağımda biraz uzakta bir, solumda, yolun öte geçesinde bir, yani toplam dört bülbül, konuşuyorlar. Hayır, deli değilim, anlamadığım bir dilde, ama kesin konuşuyorlar. Serdar Ünver inanırdı bana; burada olsa ne dediklerini anlardı. Araya başka kuşlar da karışıyor, ama bülbüllerin onlara aldırtdığı yok. Evet, bu deli deli ötüşmeler çağırırdı beni dışarı.

İki bülbülün olduğu ağacın altında, düşmanım katırtırnağı, bana inat boy atmış, sapsarı çiçekler açmış. Dün gece yarısı da karanlığın içinde güzel kokusunu elçi salarak gönlümü almaya çalışıyordu. “Niçin kızılıyorsunuz bana, her canlı gibi türümü güvenceye alıyorum çoğalarak!” “Türdeşlerini boğarak, yok ederek yapıyorsun bu işi. Ölçülü değilsin, dur durak bilmiyorsun. Senin yüzünden üzüm tiyeği, meyve ağacı, çiçek kalmadı...” “Kalmazsa salt benim yüzümden olmayacak; siz insanlar ne doğayı, ne dünyayı yönetebiliyorsunuz...” “Anladık, çok bilmişlik etme. Hem seninle çene çalacak zamanım yok!”

Biraz daha solda, havuza yakın bir yerde, dostlarım lavantalalar, pek sevmediğim, ama kolay başa çıktığım başka

düşmanlarımdan beyaz çiçekli bir tür sarmaşık (*clématite sauvage*, filbaharı imiş Türkçesi) ve kuşburnu ele ele, kol kola. Evin önünü diz boyu otlar kaplamış. Adını unuttuğum, şu hayvanlara vermek için özel yetiştirilen bir ot çekiyor başı. Aralarında, koyu pembe yaban orkideler, gelincikler, kolay tanıdığım ebegümeci, sapı aşağıda üzüm salkımı gibi mor bir çiçek serpilmiş... Adlarını bilmediğim başka çiçekler, otlar. Ramis Dara olsa şıp diye söyler miydi adlarını?

Sağımda iki metre ötede, sonbaharda budadığım Kocagül. Onca yaprağına karşın bir tek gonca uzatıyor bana. Olmaz ki! Ben mi görmüyorum? Kalkıp iki kez çevresinde dolaniyorum. Yok, başka tomurcuk yok. Ben “Niçin?” diye sormadan, “Buna da şükret, diyor, babamın gözdesi Kocagül’ün kendisi, burada aç, susuz, yapayalnız, yılın on bir ayı yaban otlara terk ettiniz beni, on beş yıldan artık...” “Benim suçum yok, ne ev benim, ne toprak...” diyecek oluyorum... “Son beş yılda sen yok muydun? Üç gün sonra yine gitmeyecek misin? Sıcaklar bastıracak, ben yine susuz... Baban rahmetli böyle mi yapardı?” Söylemiyorum kıskanmasınlar diye Toulouse’daki evin bahçesinde otuz altı fidan olduğunu, onlarla başa çıkamadığımı... “Doğum gününden sonra geleceğim, söz, -diyorum.- Hem yalnız değilsin ki, az ötede arkadaşların var...” “Git bak, onlar benden perişan!” Gidip bakıyorum; gerçekten onlarda da iş yok; birinde tek bir gonca var, üstelik güdük, eciş bütüş. Konuşmuyorlar bile benimle. “Yarın köklerinizin çevresini temizlerim. Gitmeden önce suya doyururum sizi,” diyorum, geçip yerime otururken. Kocagül: “Tek ekşiğimiz su mu sence?” “Ya ne? -diyorum.- Şurada suyu şırıl şırıl akan bir çeşme olsa...” “O zaman bülbüller su içmeye gelir miydi?” diyor öteki güller hep bir ağızdan. İlyas Tunç, nasıl “gül ürkütür” der biri şiirinin başlığında dört kez? Hem gülü seven sitemine katlanmaz mı? Bilemedim onu ürkütenin hangi gül olduğunu, ama anladım bizimkilerin derdini. Gül mü bülbüle âşıktı, bülbül mü güle? Bunu İhsan Üren Usta’ya sormalı. Buraya gülle bülbülün aşkını anlatan bir beyit koymak iyi olurdu, ama nerde bulmalı? Ahmet Necdet aldırmadı bana Simurg’da bir Divan Şiiri Antolojisi; kendisininin yeni baskısı çıkacakmış...

İki üzüm tiyeği vardı buralarda bir yerde? Eşeğin kuyruğu gibi ne büyüyen, ne küçülen... İşte ordalar, onları kuşatma altına almış otlardan biraz yüksek... Yaprakları sarmalık, ama orta boy tencerede bir sıra bile olmaz. Bu ikisi koruk, üzüm ne vermezler! Nasıl versinler, onlar da öksüz... Geçen yaz, benim çocuklarımdan olmayan torunlarımdan gelmesine yakın, dallarına üzüm salkımları asıp sevindirmiştim zavallıları... Çocukları da. Üzümlere, kalkmışken kirazlara da baktım. Selvi boylu genç olanda tek bir kiraz yok; az ötedeki biraz büyükçe olanda beş on kiraz var, ama henüz yeşiller. “Ağaç söz verdiğini yapar / Kiraz mı dedi kiraz verir...” Güzel söylüyor şiirimizin sıradağlarından Dağlarca, ama ya insanoğlu ağaçlara bakmazsa, suyunu vermez, gövdesini saran asalakları yolmazsa? Herkes bilir kiraz ağacının kırılğan olduğunu...

İhlamurlar öyle değildir. Bursa’da Demirkapı’daki evin önünde koca bir ihlamur ağacı vardı. Burada iki tane, biri karşımda, öteki iyice sağda; yıkılıyorlar tomurcuktan, ama henüz çiçeğe durmamışlar, on beş gün ister açmalarına.

Yetiştiriz herhalde sonuna. İkisinin arasındaki, yazın hamağın bir ucunu bağladığım akasyada tersine bir salkımlık koku bile yok, nerde kaldı akasyalı lokma tatlısı yapmak. “Ben akasya değilim, *sophora* derler bana, çabuk büyür, hemen gölge uzatırım... Boşuna aramaya kalkışma, adımın Türkçesi yoktur sendeki sözlüklerde.” Utanıyorum adını yanlış bildiğim ağaçtan.

“Çok güçlüdür ağaç / İnandığı toprakta yeşilde / İnandığı erdemde / Durur bir tek yalan söylemeden”

Onca bitkinin burna dokunur kokusu yok. Sabah erken diye mi? Yoksa henüz güneş vurmamış için mi? Buranın çiçekleri, kirazları geç oluyor, yüksekçe dağ yamacı ya! Cumalıkızık’ın arka yamaçlarındakiler gibi. Nerden çıktı şimdi Cumalıkızık? Belki de, köye girerken sağ taraftaki mezarlıktaki yalnız kiraz ağacı çağrıştırdı. Buranın kirazları Cumalıkızık kirazlarının eline su dökemez. Ama, niye yalan söyleyeyim, bakımlılıkta, yeşillikte burası üstün.

Sahi, her taraf yemyeşil demeyi unuttuğum başlarken. Şimdi söylüyorum, dağ taş, göz alabildiğince yemyeşil. Karşımda aşağıda, Romalıların *Apta Julia* dedikleri, Apt kenti. *Apta* uygun, elverişli demekmiş; *Julia*, “burada bir kent uygun olur” diyen Julius Cesar’dan geliyormuş. Onunla kent olmuş, Odile’in 2000 yıl önce doğduğu bu yer. Uyanıyor mu kendisi de yeşilliklerle bezeli Apt? Uyandığında yedi kez vurmuştu Sainte-Anne Katedrali’nin çanı. Sanki esniyor, geriniyor evler, sokaklar, genleşiyor yükselen güneşle... “Saçmalama, kentler esnemez, gerinmez!” diyor güneş. “Peki, ne yapar kentler?” “Kendileri bir şey yapmaz. İnsanoğlu önce yapar sonra eskitir; yıkar, yeniden yapar; bırakıp gitmezse, büyütür aptalca...” Akıllı uluslar, anıt yapıları, kiremit çatılı, eski taş evleri yıkmazlar. Yirmi yedi dönüm toprağa ikinci bir ev olsun yaptırmazlar. “Bu kent Jules Cesar’dan kaldı bize,” derler. Anneannem “eskisi olmayanın, yenisi olmaz,” derdi. Güneş, “Öncesi olmayanın, sonrası olmaz,” diyor. Öncesi nerede bu kent? Gözlerimi kapatıyorum, bir koşu anayola gidiyorum; derenin üzerindeki minik köprüden karşıya geçiyorum. Yukarı tırmanıyorum, işte İspanya’ya dek uzanan *Domitia Yolu*. İsa’dan önce 120 yılında başlanmış yapımına. Toprağa batıp çıkıyor taşları. Arabaların tekerlek izlerini görüyorum, oyulmuş. *Cisium* deniyormuş iki tekerli, tek atlı olan arabalara. Günde 80 kilometre yol alabiliyorlarmış. Jules Cesar da geçmiştir bu yoldan generalken, ama onun arabası *plaustrum* denen dört atlılardan olsa gerek.

Daha eski bir şey arıyorum ben, *Druidler Tapınağı*’nı. Tümce mi yolda sürdürmek istiyorum oğlum Görkem yanı başımda, sigarasını içerken iki yaz önce... İşte orada. Kayalara oymuşlar Kapadokya’da olduğu gibi. *Bir uçurumun kenarı kuş uçuşu rüzgârda / O hangi dağın ardı ben nerelerden yaya* (Yusuf Alper). Seltler (Celtes)’inmiş

Yasin UZUN

ORTA ÇAĞ

I
Saint-Simone’un
Renkkörü azizleri
Katran yudumlarmış
Kırmızı şarap niyetine

Burunlarında,
Bakır kazanlarda kaynatılan
Tüzsüz devşirmelerin
Kesif kemik kokusu

II
Geçkin bir fare
Kendini zehirlermiş
Her pazar ayininde;

Tanrıyı görmemek için...

Galya. Rahiplerine *druid* deniyormuş. Aynı zamanda yargı ve eğitim işlerine bakıyorlar, bilgileri saklıyorlarmış. Romalılar onlardan almış bazı şeyleri, Anadolu’ya getirmişler, ama unuttum ne olduklarını. Hukukla ilgilidir kuşkusuz. Bir terslik var bu işlerde oldum bittim: Yeryüzünde o gün bugün, hakkın hukukun her türlüünü en çok çiğneyenler, hukukbiliminde, eğitim ve öğretimde en birinci uluslar oluyor nedense. Bu Galyalılar’ın Vercingetorix diye bir şefleri varmış. İşgalci Romalıları ülkesinden atmak için yaptığı savaşta yenilince, yargılanmış, başkaldırı suçundan ölüme yargılanmış. Şimdi Irak’ta ülkesinin işgaline direnenlerin tu kaka edildiği gibi...

Eyvah! Ocağa su koymuştum filtre kahve için! Filtreler nerede? Yok. Kalmamış, yok işte! Peçete kullansam? İlki deliniyor, ikincisi biraz süzüyor. Döndüm yerime. Ilık ve telveli kahveyi yudumlar, temiz havayı içime çekerken tüm olumsuzlukları unuttum. Güneş çatıdan aşır, ensemden aşağı ısıtmaya başladı. Orhan Veli miydi, insanın ömrü olsa da yaşasa gibi bir şey diyen? Bunu bilse bilse Melih Elal bilir! Yoksa Cahit Sıtkı Tarancı’yı mı anmalı, “Her mihnet kabulüm, yeter ki gün eksilmesin [gövdem]den” diyen?

Cumalıkızık deyince, Bursa, Bursa deyince çantamdaki *Akatalpa* geldi usuma. *Akatalpacılar* gelir mi bu yaz? Şurada on-on beş gün şarap içer, onlar şiir, ben öykü okur muyuz? Hilmi Haşal’ın usu alır mıydı buralarda evlerin, en çok iki katlı olup, birbirinden bu denli uzak durmasını. Bursa’dan getirecekleri rakıyı havuzun kıyısında, hatta suyun içinde, bardaklarımızı kenarındaki yükseltiye koyup buzlayarak götürür müyüz ünlü Cavaillon kavunlarıyla? Varsın Edirne peyniri olmasın! Yazıyla, üç yüz altmış beş çeşidi var burada. Ama ben keçi peyniri yiyelim derim.

Hodri meydan! Eşleriyle, sevgilileriyle! Çağırarak benden, gelmek onlardan! Temmuz olmazsa eylül olsun. Bu yaz olmazsa gelecek yaz olsun, ama bir kez olsun!

İÇERİK ANTOLOJİYLE BİÇİMLENİR

Sadık YAŞAR

Biçim ve içerik birbirlerini tamamlamak için rastlantıya gerek duymazlar. Biri nerdeyse diğeri de oradadır. Biçim her an kendini bilmenin, kendini / onu tanımlamanın trajedisini içeriğe yükler. İçerik, biçimin dışından fırlayıp, atamaz

kendini. Çünkü biçim, onu vücudunun içinde sınırlı tutar, olgunlaştırır. Zaten içerik doğumundan hemen sonra -kabuğu sanılan- varoluşunu tayin edecek bir biçimi de örmeye başlar.

Dış gerçeklikteki biçim, içeriğiyle birlikte özne tarafından algılanmış olarak “yaşayacak” bir eğretilemeye dönüşür. Algıdaki şiirsel işleyiş, dilin içinden biçimin en zenginini bulup ona içerik boşaltır. Ya da tersi. İçerik her şeyde mevcut. Nasıl ki yaşamda / dilde binlerce biçim var. Çünkü dil dediğimiz, yaşamın zihnimizdeki dizgesi değil mi?

Her sanatçı aynı içeriği alıp çağlar boyu farklı biçimler giydireyor. Bu yüzden (biçim görünen, içerikse örtülü yapıyla) biçimi görmeden içeriğe adım atılamaz. Temasız biçimlerde (atonal) bile eylemin, mekânın ve zamanın genişleyen hali yapıyı dramatik hale getiriyor. Dar gelen bir elbise gibi eski çürümüş biçim, içeriğin gelişmesini engeller. (Geleneği, damıtarak onu aşmanın önemi burada ortaya çıkıyor.) İçeriğin biçimlenmesini sağlayan antolojilerdir. Antoloji (dünyada yazılmış tüm şiirler + şiir bilgisi) sayesinde şair, sezgi gücüyle, o içinde durduğu, soluduğu içeriği biçimlendirir. İşte bu biçimlendirmenin özgün oluşu şiir yazanı şair yapar.

İçerik çekirdek, biçim kabuksa, en son ağır ağır oluşan kabuktur. Yine bilimde biçimden içeriğe doğru bir ilerleme vardır. İçerik daha ateşli ve hareketlidir. Biçim ağır devinimlerle gelişir. Kat kat oluşur. Biri değişirken, diğerinin değiştiğini hissederiz. (Örnek olarak, yaşamın değişen biçimlerine ayak uydurmaya -içkin olarak- çalışın 90 sonrası dilin, şiirsel söylemde dramatik olarak oluşması.) Biçimle fazla oynadığında içeriğin cılız ve karanlıkta kaldığını görürüz. Sanat yapıtında dış gerçekliğin daha çağdaş bir dille içerik / biçim balansını oluşturduğu söylenebilir.

Sanatçı önyargılarını içeriğe yükler, onların sıkıntısı, biçiminde sınırlar. Bu durum içeriğin sulanmasına ve buharlaşmasına yol açar.

Alabildiğine gerçeğe yaklaşmak. Nesnenin gerçekliğine kendinden konan yargılar ağırlık yaratır. Biçim sanatçının organik parçasıdır. Onu bir süs olarak kabul edemeyiz. Biçim çiçekse, içerik koku olmak zorunda. Biçim naylon çiçek olamaz. Biçimin çağrıştırdığı, içeriğin çağrışım alanına girmek zorunda. Bir anlık coşku veren, ucuz duygusallığa sürükleyen şey biçimin aldatıcı süsüdür. Korkuluk gibi, yanına vardığımızda bir şey bulmayız. Ya da buluttan ayakkabı giyeriz. Tabanımıza çakıllar batır. Biçim bazen her şey demektir. Ayak önemlidir, yürünecektir. Fakat buluttan ayakkabıyla ne kadar yürünebilir ki.

Biçim de içerik de sanatçının varoluşunu gerçekleştirdiği sanat yapıtında vücut bulur. Sezgi ise içerikle biçim arasında bir etene olarak en güçlü işlevi görür.

Hilmi HAŞAL

KIYI SİNEMASI

Çocukluğumu damıtıyor sözcükler
sanki gövermiş dut ağacı dallarım
göğre sarılsam, kıyamıyorum, dökülecek
zaten dökülecek olan yaz umutlarım

bu film böyle bitmeyecekti; gökyüzü en acı perde mi?

yalnızlığımı damıtıyor sözcükler
her an tek kişilik ama “insan iki kişidir”
uzaklaştıkça eksilen başka ne var bilmem
ölümü / mü alkışlıyor sözcükler; kefenbembeyazı

bu film böyle bitmeyecekti; kuşlar neden mavi?

yokluğunu dövüyor dalgalar; dünlerin yokluğunu
kayalarda ezberliyor medceziri gün ışığı, karaya sevdalı
sıvası dökülmüş bir bina gibi duruyor alnında kıyı
esdikikçe gençleşen başka ne var bilmem
çocuk aşk; martıların telaşına yaklaşıyor en çok çift sayı

bu film böyle bitmeyecekti; açıklarda umut her şey mi?

Emre GÜMÜŞDOĞAN

ÖTE...

gece farklı başlar eleğin altında, yanı-
başında iğne yapraklı orman karanlık...
hiçbir yere kayıtlı değildir nehirler!..
kendini besleyen mavisinde akar--
kentler kusurludur doğma büyüme...

kaç izmarit limitim!..
kaç iz!..
ka!..

bir midyenin heybesinde uyku-
sudur, sarıp sarmalar mahmurluğunu
göğün penceresinden geçen martı
bilmese de olur kuleyi uçurumu
'mutlaka bilir bir taş yontucusu'

rapunzel saçların kısa!..
rapunzel saç!..
ra!..

vurur gecenin duvarına tik taklarını
ateş çemberinde akrep beynim!
garip bir dille konuşur eski rüya, eksik-
açar derin dekoltesini ölüm!.. emzirir
kızarmayı bekleyen nar sabahta...

öte durak intihar!..
öte dur-
-ak!

Halide YILDIRIM

ÇATI

Susunluğunu arıyor bir kıyı gölgesi
Gece kadın halinde yatağı kundaklayan

Çatının üzerindeki duman bacaya dönüşürken

Çifte nehir kolların yakinken hem uzak

Utangaçlıkla unutulmuş aynı duruyor oysa
Siyahi bir rüyadan şaşkınlıkla görülen

Sulardan diyorum, nehirlenden!
Kendine dökülen asi! anlatılamazlardan!

İpeğin çağrısı doğmuşken kaşığın üzerine
İçimdeki bu kan, bir kayık inip çıkarken

Gömülüyor sulara yıldızları geri iliştilmiş ay
Mucize bu! her yerinden, her yerinden

Ve istiyorsunuz bu yol erken yolcuya
Son basamağına gecenin kendimize eğilmişken

Uğur BİLMİŞ

SU KUŞLARI TANIĞIMDIR

“İnsan geleceğe atılmış bir tasarımdır.”
Sartre

En büyük aymazlık yıldızlardan su taşıdığını
söyleyen bir deliye inanmamaktır.
Neye yarar insan tek başına sorusu ihtimaline karşın;
Yanında gül adresi taşımayanlara
diyecek bir şeyim yok artık.
Nereye gittin? Babama
Nereden geliyorsun? Babamdan
Gördün mü? Baba bir toprak, bir ev, bir coğrafya
Cennet ve cehennemdir baba.
Yanında gül adresi taşımayanlara
diyecek bir şeyim yok artık.
Kolay bir yaşam, kolay bir sevgi, kolay bir ölüm...
Kıvancın Unio mystica'sı.
Alın götürün bunları.
Dinmeyen yağmur çarpan bir kapı: Logos
Çağın insanı!
Giriş ücreti: Akıl. Ve herkese göre değil diyordu.
İnsan; anılarının yüzölçümü kadar insan
Sana

Bir korku edindim.
Bir çılgılık edindim.
Bir acı edindim. Pek insanca.

Bunları anlatacaktım. Su kuşları tanığımdır.

Beyaz yakalı günlerin sevinci,
kederli günlerimin tortusu olsun.

Senden gelip sana gidemediğim kadardır hayat.

DENİZİN GÖZDEN YİTTİĞİ NOKTA

Pelin YILMAZ

Uzun süredir her sabah cep telefonumu açtığımda aynı
sözcüklerle karşılaşıyorum.

“Uyandım baktım ki bir sabah...”

Ve kendi kendime tamamliyorum dizeleri “güneş
vurmuş içime / kuşlara yapraklara dönmüşüm / pır pır eder
durur bahar rüzgârında / kuşlara yapraklara dönmüşüm /
cümle azam isyanda / kuşlara yapraklara dönmüşüm /
kuşlara / yapraklara.”

Hatırlamıyorum kaç mevsim önce kaydetmiştim...
Dondurucu kışlar, ıslak sarı sonbaharlar, ıhlamur kokan
baharlar, çayır çayır yazlar boyunca her sabah güneş
doğsun içime diye telefonuma açılış mesajı yaptım Orhan
Veli'nin pırpırlı şiirini, dört mevsim bahar olsun diye.
Teknoloji beni şiirden uzaklaştırmasın, yaklaştırsın diye.

Ama olmuyor, güneş sabah doğuyor, sonra
kayboluveriyor bazen. Hayat çılgılık çılgılığa geçiyor... Her
şey “hemen, şimdi, çok acele...” Cep telefonum o kadar
çok çalışıyor ki aynı melodi beynimde zonkluo. Çalmıyorken bile çalışıyormuş gibi geliyor bir süre sonra. O
yüzden sık sık melodiyi değiştiriyorum..

Denizin gözden yittiği noktadayız artık, “sakin
şaşıрма”nın tersi istikametinde. Şaşırmıyoruz hiçbir şeye.
Gururla söylüyoruz. “Artık beni hiçbir şey şaşırtamıyor”
diye.

Kim fark ediyor “Gemlik’e doğru, denizi”. 54 yıl önce
bir belediye çukurunda Orhan Veli’yle birlikte kaybolmuş
gitmiş deniz. Kaç kişi “bir bulut geçerse onu” görüyor.
“Bir minarenin keyfine diyecek yoksa onu / bir adam
boyuna yoksulluk ediyorsa onu” Cemal Süreya’dan beri.
Kaç kişi?

Gülten Akın doğru söylüyor :

*“Ah kimselerin vakti yok
durup ince şeyleri anlamaya”*

Ne kadar çok kişi şiir yazıyor ülkemizde, oysa ne
kadar az kişi şiir okuyor. Okumadan yazılabilir sanıyorlar.

En iyisi, güneş ne zaman bulutların arkasına saklanırsa
cep telefonumu kapatıp yeniden açmak, Pırpırlı Şiir’i
okumak.

Her gün yeni bir şiir yazmayı kendine görev bilen, aksi
halde iç dünyasının inceliklerini yitireceğini düşünen
romantik şair Goethe gibi yapamam. Okumam var,
yazmam yok çünkü –yazması olup okuması olmayanlara
inat olsun diye değil, sadece biliyorum herkes yazamaz.
En iyisi yazmasak da her gün bir şiir okumayı görev
bilmek.

Ölü şairlerin “üstü kalan hayatlarının” ve “söylemeden
götürdüğü şiirlerinin” izini sürerken, yaşayanların yol
arkadaşı olmalı. Her gün bir şiir okumayı görev bilmeli ve
unutmalı o cümleyi: “Artık beni hiçbir şey şaşırtamıyor”.

Şaşırmayı yeniden anımsamalı, Gemlik’e doğru yola
çıkmalı... Gemlik’e doğru...

Aaaa... deniz!

**KADER, KİME ŞİKÂYET EDEYİM SENİ,
BİLEMEM**

Ayşegül İZMİRLİ

Kültür ne, kültür adamı kim?

Ören yerlerini, yüzde bilmem kaç oranında yerleşime açmak için yasa hazırlığında olduğu söylenen bir Kültür Bakanı ile, nereye?

Temmuz başlarında, TV 8’de yayınlanan Açık Görüş programında Enis Batur’un kültür derinliğini dinlerken, bir yandan bu ülkenin ne çok penceresi olduğunu; bu pencerelerden bakması gereken, bu donanımda olan değerlerin iç odalara kapatıldığını; bir yandan da, pencerelerin kimler tarafından işgal edildiğini düşünüyordum.

Bu ülkeyi küçük Amerika yapmayı amaç edinenlerin, Amerika’nın kıyasına bir milim bile yaklaşılamayacağını bile göre, bu deyimim “küçük” kısmını hedefleyerek kültürlüzlük patlamasını yaratacak bombanın pimiyle oynamalarına nasıl sessiz kalınabildiğini; bu bağlamda, “mal” kitapların adam gibi kitapları kovmasına çanak tutan sistemin, ülkeye hâkim olan sistemsizliğin yarattığı boşluğu nasıl doldurduğunu; bu arada, bu satırların karalayıcısı olan ben de dahil, bu ülkede yaşayan kalem oyuncuğunun, edebiyatın çelik-çomağıyla, yakan topuyla, köşe kapmacasıyla oyalanıp durduğunu, ayrıntılarda kaybolduğunu düşünüyordum.

Edebiyatın yokluğa doğru gidişini, bir başka yazardan naklederek, “umarım tamamen yok olur” sözleriyle noktalamaktan kaçınıyordu Enis Batur, karamsarlığının bir ucunu açık bırakmaya çalışıyordu ama, gidişin oraya doğru olduğunu da duyuruyordu.

Bireysel, bölük pörçük kimi tavırlar, kimi sağlam duruşlar ve en önemlisi kendi edebi tutumu, kendi edebiyat anlayışı idi, Batur’un karamsarlığına ışık düşüren. Peki, ya bütün?

Bir önemli konu da, o gece bu da konuşuldu, Avrupa Birliği’ne girecekmiş gibi durduğumuz şu günlerde, (bana sorarsanız, ancak AB dağıldıktan sonra olabilir), bu olayın sadece politik ve ekonomik olarak ele alınıyor olması. Kültür Bakanı’nın, Türk Kültürü ile AB ilişkisi hakkında söylenmiş bir tek sözünü anımsamıyorum ben. Eminim, Nâzım Hikmet, Yaşar Kemal, Orhan Pamuk ile Nedim Gürsel adları, tamamına karşı olsa da, ona yetiyordu; bir de Çayda Çıra ile Kılıç Kalkan ekibi.

Ülkenin çok penceresi var, evet, onlar da tesettürlü!

*

Gelin, biz oyalanmaya devam edelim.

İyilerle: *Yasak Meyve*’deki Haydar Ergülen’le, örneğin:

“Tabiat, devrim gibidir, bütün uslu çocuklar çakar. / ..

...Biz gözyaşından devrimler yaptık!

Toprak üstümüze gülüyordu ve anladık ki artık yalnızca

gözyaşlarımızla yoldaştık, azdık, bir şiire bile yazılamazdık”

(Devrim ve Tabiat)

İyilerle yine: Yine *Yasak Meyve* ile; Çiğdem Sezer’le:

“oğlanlar sokağa çıkardı

kızlar bahçeye kadar (Vebal)

././.

yalnızca keder, rüzgârın

değip geçmesi gibi

kendine benden bir gövde biçer /

tutulmamış el gibiyim hayatta” (Yağmursuz Sokak)

Ve aynı dergiden, Enis Akın’la:

“bu kış kırgın ölenler kimseyi affetmediler

gözliükülleri de

sen öylece baktın şehre bakan bir kule gibi

şeyler beyazlar

sonra ölümlerdi

sırf sen öyle baktın diye” (Sonra Demesinler ki Belki)

Islık’tan Mustafa Köz’le:

“işte, ağır ağır büyüyorsun da nedir öyleyse bu kamaşma

bir ağacı ilk adıyla çağırma, nedir öyleyse bu karanfil

[patlaması

aşksa aşk, her yengeç kendi suyunda sevgilim” (Bir Ağacı İlk

Adıyla)

İlhan Berk’in ölüme bakışıyla:

“Ecel bir cip için de vardır. Ölüm: Bir cip, sefil, pis.”

(*Yaratım 6*)

Murat Yalçın’ın yazıya bakışıyla:

“Ben sözcüklere tutulmuşluğun cezasını çekiyorum yazarken.

İki sözcüğü yan yana getirmekte zorlanıyorum. Sinir bozucu bir

uğraş yazı.” (Yaratım 6)

Ve sonra, Mesut Adnan’dan yerel hoşluklarla:

“cimcim arıları her gün yağmaladı

bitmedi nisanın balı ././.

miccik kuşları (kalbimin kuşları)

ipini kırmış kaçak uçurtmalar

geçiyorlar içimdeki derin kesikten” (Bahar Sarkaçları)

Olmaz olur mu hiç, ismi lazım değil şahane abuklamalarla:

“kim yüklüyor kitabıma üzünçeleri” (?) gibi... Ya da daha

beteri ile: “yazargaçlarım acıyor” (!?)

Boş verin bunları, iyileri analım biz yine: *Kitap-lık*’taki

Gülten Akın’ın ‘Leke’sini, Bedirhan Toprak’ın ‘Bir İmkânsızın

Mümkünü’nü, Celal Soyca’nın ‘Odam’ ve ‘Küskün’ünü, Mehmet

Can Doğan’ın ‘Koyun Abdal’ını ve Mehmet Erte’yi, Gür Genç’i,

Soner Demirbaş’ı.

Bir de ağustos böceklerini...

Görüreceğiz...

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15.000.000,- TL
Yönetim Yeri	: Ataevler, Adalet Sok. Adaletkent Sitesi	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
	H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Dizgi	: Emel COŞKUN
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
	Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Faks	: 0 224 2254052

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur.